

Mint a gyerek azt számolom, hogy mikor mehetek újra pecázni...

Áprilisban rendezték a II. SZTE KUPA HORGÁSZVERSENYT, amin szerkesztőségünk stábjja is jelen volt. A jól sikerült megmérettetés után legálább akkora sikere volt a bográcsosnak, mely elfogyasztása után többen beálltak repetázni. (Ezen írás lejegyzője is...) Az ebéd után sikerült elcsípni Berta Árpádot a BTK-dékánját, egy teli gyomorral készült rendhagyó interjúra.

– *Ízlett a bográcsos?*

– Nagyon. Volt zamatja, és éppen elég is volt. Úgyhogy nagyon jó ebéd volt.

– *És a horgászás?*

– Az is nagyon ízlett, de akkor ízlett volna igazán, ha több halat sikerül fognom. A verseny utolsó tíz percében jött egy huszonnégy dekás keszeg, addig viszont kapásom, de még mozgásom sem volt. De ezen e vízen még nem horgásztam, ezért helyismeretem sem volt. Meg hát az sem mindegy, hogy az embert, milyen helyre sorolják. Mindentől függetlenül nagyon élveztem a pecázást, mert nagyon szeretem csinálni.

– *Azt mondta az imént, itt még nem horgászott. Merre van a törzshelye?*

– Az Élő-Tiszán, meg Sándorfalván, de ha szeretném megjutalmazni magam, akkor elmegyek a Lencsésre. Az egy eléggé intenzíven telepített víz, és ott tényleg van sikerélményem.

– *Általában mennyi halat fog?*

– Hát ez változó. Csukából eddig a legnagyobb egy négy kilós volt, de az összes közül egy április 15-ei si-

keredett a legnehezebbre; tíz kiló harminc dekára. Az Élő-Tiszán alkalmasint három-négy kilósakkal is büszkélkedhetek.

– *Nem furcsa önöknek, hogy komoly tanárember létükre egy hóbortos dologgal töltik az idejüket?*

– Ó persze! Meg is kapja az ember rendesen, a nagy ho-ho-ho-horgászt, meg hasonló megjegyzéseket. Azt gondolom, nekem az a szerencsém, hogy megtaláltam azt, ami igazán kikapcsol. Ez egy olyan hobby, amit nagyon szeretek. Mint a gyerek azt számolom, hogy mikor mehetek újra pecázni. Azt gondolom, ez egyáltalán nem idővesztés, mert ha itt kint vagyok a vízparton, és egy kicsit horgászok, akkor feltöltődök annyira, hogy utána sokkal könnyebben és jobban tudok dolgozni. Annyira nem vagyok profi, hogy versenyszerűen űzzem. Ez egy nagyon régi nosztalgiam. Gyerekkoromban sokat horgásztam, aztán úgy alakult, hogy egy ideig semmit, majd három éve újra kezdtem. Elég sok gyűrődéssel jár

az élet, és rájöttem arra, ha csak otthon ülök az íróasztal mellett, akkor fáradtabban kezdem a hetet. Ezért a horgászat az életemben rendszeres időtöltés. Rendszeresen olvasom a szaklapokat és megnézem az idekapcsolódó filmeket is – képezem magamat.

– *És a feleségének is elnyerte e tetszését a dolog?*

– Igen, ő egy bölcs asszony, aki rájött arra, hogy így el tud csalni az íróasztal mögül, és ezért támogatja – minden alkalommal segítőtársamként ő is elkísér a vízpartokra.

– *Talán már ő is hozzáértő...*

– Persze. Néha már engem is megelőz. Egy spiccbottal küzd a kapásért, az az egyetlen botja, s a part mellett fogdossa vele össze a halakat.

– *Tehát akkor nála nem jön be az „ekkora halat fogtam” mondás.*

– Nem, mert itt van és látja.

Pál Imi

